

Jeg synes, at hr. Holger Graversen kommer lidt rimelig nemt om det her i dag, når man tænker på det, der blev sagt fra Folketingets talerstol den 28. marts 1996, og jeg citerer hr. Holger Graversen: »Når vi ikke uden videre kan gå ind for SF's lovforslag, er det netop, fordi vi har problemer med at formulere en lovtekst, der også kan håndteres retsligt. Uanset hvilken formulering vi kunne blive enige om, vil der altid være tvivl om afgrænsningen af vold og afstraffelse.«

Jeg kan ikke rigtig se, at SF's forslag adskiller sig så meget fra det, vi behandlede den 28. marts 1996.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg selv var også tilhænger sidste gang af at fjerne revselsesretten helt, men vi havde nogle problemer med afgrænsningen, det er korrekt. Det mener jeg egentlig ikke, vi har nu.

Nu står det jo klart, at det ikke er tilladeligt. Derfor mener jeg også, at det er mere holdbart, ifald der kommer retssager – det tror vi ikke på at der gør – men det er i hvert fald helt klart formuleret nu, at det ikke er tilladeligt.

Det vil sige, at man kan risikere en retssag, for det med afgrænsningen – dér kan man jo ikke bare sige, at grænsen går dér. Der er ikke nogen af os, der tror på, at der vil rejses flere sager af den grund. Der vil fortsat ske små tjat over fingrene og den slags ting dér, uden at der sker noget ved det. Men helt oplagt vil det her blive gennemført som signalvirkning over for de forældre, der ikke kan trække denne grænse, og som bruger, ja, op til hård vold mod børnene. Derfor støtter vi det nu. Det har god signalvirkning over for de forældre, der har behov for det.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre vender sig imod SF's forslag om at afskaffe revselsesretten. Vi mener ikke, der er nogen grund til at tage spørgsmålet op, og ønsker ikke opdragelseslove i Danmark.

Det er strafbart at slå sine børn. Ifølge straffeloven er det strafbart at øve vold mod andre, og det gælder alle. Der er formentlig et lille område, hvor domstolene frikender, hvis man har rusket sine børn, men jeg er ikke bekendt med, at nogen er frifundet for noget, der ligner vold.

Det er vanvittigt at øve vold mod sine børn, men det er lige så vanvittigt at afskaffe revselsesretten. Ingen kærlige og fornuftige forældre slår deres børn, og hvis man tror, at de børn,

som i dag får tæv eller lussinger af deres forældre, nu vil blive udsat for mindre tæv, så tager man gruelig fejl. En fjernelse af revselsesretten vil blot kriminalisere de forældre, som i deres magtesløshed slår deres børn.

Ligeledes bør man også vurdere, om en markering i form af en endefuld er værre end f.eks. den psykiske afstraffelse, mange forældre vil ty til i stedet for.

Lovgiverne skal ikke blande sig i forældrenes opdragelse af deres børn. Det mandat, forældrene har, skal de fortsat have, og lovgiverne skal i stedet give forældrene mulighed for at tage vare på deres børn. Hvis man kriminaliserer det at revse – det er altså forældrenes ret til at opdrage deres børn – kan vi risikere et angiversamfund af værste skuffe.

Frem for at kriminalisere forældrene burde man i stedet gå ind og hjælpe de forældre, der ikke magter en opdragelse uden at bruge vold. I mange situationer anser politikerne det for vigtigt at bruge oplysning og forebyggelse frem for restriktive regler, og det burde man også gøre i det her tilfælde.

Med fremsættelsen af dette lovforslag burde signalet for forældrene være, at de ikke ønsker det formyndersamfund og den tankegang, som der lægges op til. I virkeligheden signalerer dette lovforslag en fantastisk og urimelig mistillid til forældre.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Ved en tidligere behandling af et lignende forslag kom der fra Venstre en bemærkning, som jeg godt kunne tænke mig at høre en kommentar til fra fru Inge Dahl-Sørensen. Det handler om, at man dengang nævnte – jeg tror faktisk, at det var fru Dahl-Sørensen selv – at en sådan her lov vil fratage forældrene et naturligt opdragelsesmiddel. Jeg vil gerne høre, om det stadig væk er Venstres position, at man betragter det at revse sine børn – og det vil altså sige at bruge det, som kan betegnes som en lettere form for vold – som et naturligt opdragelsesmiddel. Det er den ene ting.

En anden ting, som jeg hæftede mig ved i fru Inge Dahl-Sørensens tale, var, at hun snakkede om forældrene og deres børn og retten til at opdrage. Venstre er jo et parti, der ellers normalt plejer at gøre meget ud af at snakke om individets rettigheder. Har det individ, der hedder barnet, nogen former for rettigheder i Venstres politiske forståelse?